

vagn, som gått fram här. Där syntes ju till och med mycket tydliga märken efter luckan i hjulringen.

Bovarne hade således kört liket ända hit.

Han följde spåret till den kant av ängen, varifrån det utgått, och fann nu mynningen av en liten föga befaren skogsväg, en sådan som uppstår i skogen vid timmerforsling. Och här voro spåren dubbla. Vagnen hade körts tillbaka samma väg som den kommit. Han följde skogsvägen en bit, men i den var marken för hård, så att spåren snart blevo allt för otydliga. Då vände han för att följa spåret i motsatt riktning. Och det lyckades bättre. Det gick tvärs över den lilla ängen men i den motsatta kanten hade den vänt. Spåret efter vändningen syntes mycket tydligt.

— Alltså, sade Alf Grane för sig själv, måste liket ha blivit begravt här i närheten, ty det är icke troligt att de burit det långt. Jag måste noga undersöka de närmaste omgivningarna.

Det gjorde han också. Och denna undersökning gav gott resultat. Först fann han en liten öppen plats i ett gransnår, där tydliga märken visade att en häst stått bunden någon tid. På samma plats låg något halmboss, säkerligen detsamma som funnits i vagnen, då den stals, men saknades då den kommit tillbaka. Han undersökte det noga och fann att vissa delar därav voro blodiga.

Det var ju en särdeles talande upplysning.

Endast några få steg från gransnåret fann han en liten öppen plats under en väldig fura, där marken tydligen för icke länge sedan blivit uppgrävd men åter nödtorftigt beklädd med mossa och det var ju en stor